

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozené „X“,
státní občanky Vietnamské socialistické republiky,
místem „X“,
zastoupené advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č. j. MV-68489-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právní zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2019, č. j. MV-68489-4/SO-2019, (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

„správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 4. 2019, OAM-2788-21/ZR-2018, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 46a odst. 2 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), a byla jí podle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně namítala, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně byla zároveň přesvědčena, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a správní orgány obou stupňů poté podle žalobkyně porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobkyně argumentovala tím, že pokud bylo dokazováním správními orgány zjištěno, že žalovaná neplní účel, pro který jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem, když žalovaná fakticky s manželem nežije ve společné domácnosti od května 2018, pak nepřihlédla k ostatním okolnostem případu. Žalobkyně si totiž původně myslela, že jde o pouhé krátkodobé odloučení od manžela, avšak poté, kdy se manžel do společné domácnosti nevracel, byla nucena se sama o sebe začít starat. Začala pracovat a zamítnutím jejího odvolání, jí bylo odňato oprávnění k práci na území, což je velmi vážný zásah do jejího soukromého života, kterým se přitom správní orgán vůbec nevypořádal, ačkoli jde o prioritní aspekt soukromého života v rámci posuzování otázky přiměřenosti (žalobkyně má přitom aktuálně platnou nabídku práce, kam může bezprostředně nastoupit). Sama žalobkyně svého manžela stále miluje a jejich odloučení považuje nadále pouze za dočasné, tedy z jejího pohledu nedošlo k ukončení společné domácnosti, ačkoli manžel nyní spolu s ní na místě hlášeného pobytu nepobývá. Žalobkyně žije na území České republiky již od roku 2015, má zde vytvořeno kompletní zázemí, zajištěnu práci, přátele a cítí se zde být doma. Naopak v zemi původu nemá nikoho, ke komu by se mohla vrátit. K žalobě při-pojila pracovní smlouvu, na jejímž základě by měla vykonávat pro zaměstnavatele La Thavi s.r.o. práci prodavačky smíšeného zboží ode dne vydání souhlasu Ministerstva vnitra České republiky na dobu neurčitou.
4. Žalobkyně se domnívala, že i kdyby připustila, že skutečnost, že manžel odjel pracovat do Německa a žalobkyni bez vysvětlení opustil, bylo důvodem zahájení správního řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, byly správní orgán prvního stupně i žalovaná povinny zkoumat velmi pečlivě otázku přiměřenosti a možných dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, jakož i soulad rozhodnutí s veřejným zájmem. Postup správních orgánů při řešení této otázky shledala jako protiprávní, přepjatě formalistický a neodpovídající požadavkům na výkon dobré správy a poukazovala na nezbytnost dodržování zásady materiální pravdy z jejich strany. V této souvislosti upozornila na konstantní judikaturu Ústavního soudu, zejména na nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98, a také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a uvedla, že mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být, jako v dané věci, značně komplikované a netypické, to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spravedlivé řešení věci. V daném případě se správní orgány obou stupňů přiměřenosti svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně dostatečně nezabývaly, naopak vazby žalobkyně na území pouze bagatelizovaly a nedůvodně nadřadily jakýsi paušální a neurčitý zájem veřejnosti nad evidentní zájem samotné žalobkyně. Žalobním petitem se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Veškeré námitky žalobkyně odmítla s použitím důvodů uvedených již v napadeném rozhodnutí. Zdůraznila, že přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně byla posouzena dostatečně a protože nebyl naplněn účel, pro který bylo žalobkyni vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, byla jeho platnost důvodně zrušena.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná nesdělily soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byly ve výzvě výslovně poučeny, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu (od 7. 10. 2017 do 6. 10. 2022) za účelem sloučení rodiny podle § 46a zákona. Odbor cizinecké policie sdělil správnímu orgánu prvního stupně dne 25. 10. 2018, že manžel žalobkyně již nebydlí na adrese „X“, žalobkyně o něm od jara 2018 neví, nezvedá jí telefon. Z policejní evidence Spolkové republiky Německo bylo zjištěno, že manžel žalobkyně má na území této republiky od 29. 5. 2018 povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání a je hlášen na adrese „X“. Dne 21. 11. 2018 bylo žalobkyni sděleno zahájení správního řízení z moci úřední ve věci řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona. Žalobkyně byla správním orgánem prvního stupně vyslechnuta jako účastnice řízení za přítomnosti tlumočnicka a při své výpovědi

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvedla, že žije v České republice od prosince 2015, je vdaná, s manželem však nežije od dubna 2018 ve společné domácnosti pro neshody, kdy žalobkyně odmítla splnit požadavek manžela a vzít na sebe vysoký úvěr. Následně jí manžel oznámil, že prodá obchod a odstěhuje se do Německa. Manžel žalobkyně obchod prodal, zda se odstěhoval do Německa, však žalobkyně neví. Žalobkyně není s manželem v kontaktu od května 2018; prostředky na obživu získává brigádou, její zdravotní stav je dobrý, v České republice nemá ekonomické ani kulturní vazby, nikoho zde nemá, její sestra žije v Anglii, její rodiče a bratr žijí ve Vietnamu. Má však zájem najít manžela, domluvit se s ním, a žít s ním v České republice.

10. Právní zástupce žalobkyně byl podáním správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 3. 2019 vyzván, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí. Výzva mu byla doručena do datové schránky dne 18. 3. 2019.
11. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2019, č. j. OAM-2788-21/ZR-2018, správní orgán prvního stupně zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 46a odst. 2 písm. h) zákona a stanovil žalobkyni lhůtu k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že s ohledem na skutečnost, že žalobkyně s manželem, který je nositelem oprávnění k pobytu, nežije, nic o něm neví, není s ním v kontaktu a manželství je pouze formálním, není naplněn účel, pro který bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno. Současně dospěl k závěru, že zrušení dlouhodobého pobytu na území České republiky nepředstavuje pro žalobkyni nepřiměřený dopad do jejího rodinného a soukromého života, neboť doba, po kterou pobývala na území České republiky (od r. 2015), není natolik dlouhá, aby byly zrušeny všechny její vazby k domovské zemi, kde má rodiče a bratra. A to tím spíše, že na území České republiky nemá nikoho, a nemá zde majetkové, kulturní ani pracovní vazby.
12. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaná zamítla a potvrdila jej s odůvodněním, že pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území České republiky cizinci je důležité nejen formální splnění podmínky, tedy že cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny na území, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, ale také podmínky faktické, tedy skutečná realizace dlouhodobého rodinného života na území České republiky, v daném případě faktické soužití žalobkyně s jejím manželem. V situaci, kdy manžel žalobkyně sice má na území České republiky povolen trvalý pobyt, avšak ve skutečnosti se zdržuje ve Spolkové republice Německo, přičemž žalobkyně s ním není v žádném kontaktu a ani neví, kde se její manžel zdržuje, není požadavek na faktickou realizaci společného soužití rodiny naplněn. Za aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 115/2016-40, žalovaná konstatovala, že skutečnost, že manžel žalobkyně pobývá ve Spolkové republice Německo a žalobkyně po většinu roku na území České republiky, naopak vede k rozdělení rodiny. Žalovaná se rovněž ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně ohledně otázky (ne)přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, když zdůraznila, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné ekonomické, kulturní a rodinné vazby, přičemž žádný z členů její rodiny na území České republiky nežije.
13. Soud nejprve řešil námitku žalobkyně týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně spatřovala nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že se správní orgány dostatečně nezabývaly dopady svých Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, přičemž vazby žalobkyně na území České republiky pouze bagatelizovaly. Soud dospěl k závěru, že touto vytýkanou vadou napadené rozhodnutí netrpí. Je tomu tak proto, že uvedenou otázkou, tedy otázkou přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně zabývala, uvedla, na základě jakých zjištění dospěla k závěru, že dopady jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nejsou nepřiměřené a její závěry umožňují soudu rozhodnutí ohledně řešení otázky přezkoumat. Žalovaná vycházela ze zjištění, učiněných správním orgánem prvního stupně, které mají oporu ve správním spise, zejména pak z výpovědi samotné žalobkyně. Žalovaná svůj závěr pak dostatečně a přesvědčivě odůvodnila a současně odkázala na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uvedla přitom konkrétní skutečnosti, které zakládají důvod pro závěr, že žalobkyně nemá vytvořeny na území České republiky žádné vazby a naopak její vazby k zemi původu nejsou zpřetrhány, čímž dostatečně odůvodnila svůj závěr o tom, že rozhodnutí správních orgánů nemůže nepřiměřeně zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobkyně. Protože soud proto shledal žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelným, nedošlo k porušení ustanovení § 68 správního řádu ani ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, a tudíž nebyl dán ani prostor pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Správností závěrů žalované ohledně otázky přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se bude soud zabývat v dalším bodě tohoto odůvodnění.

14. Soud se dále zabýval důvodností další námitky žalobkyně, která měla za to, že při zkoumání naplnění podmínky účelu, pro který bylo povolení žalobkyni vydáno, nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. I tuto námitku shledal soud nedůvodnou.
15. Podle § 46a odst. 2 písm. h) zákona ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
16. V posuzovaném případě žalobkyně, které bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem podle § 46a zákona, s manželem několik let nežije. Manžel, který na území České republiky pobýval na základě vlastního povolení, získal další povolení k dlouhodobému pobytu v jiné zemi, a to ve Spolkové republice Německo, kde žije a pracuje již od roku 2018. Manželé nejsou v žádném kontaktu, nestýkají se, manžel žalobkyni nepřispívá na její živobytí v České republice. Žalobkyně v žalobě tvrdí, že manžela stále miluje a jejich odloučení považuje za dočasné. Manželé nejsou rozvedeni.
17. Za tohoto skutkového stavu bylo esenciální podmínkou pro přezkum správnosti závěru žalované, že žalobkyně přestala plnit podmínky pobytového oprávnění a je tudíž na místě zrušení platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu, vyřešení otázky, zda v situaci, kdy společné soužití žalobkyně, které byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení s manželem, fakticky neexistuje a její manželství je řadu let pouhým formálním svazkem, je i nadále naplněn účel, pro který bylo povolení vydáno či nikoli.
18. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 Azs 250/2014-37, uvedl, že *„účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejm. manžel či nezletilé dítě) oprávněně pobývá na území jiného státu. Potom vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účel, který je mu tímto umožněno naplňovat, je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb.“ V dalším rozsudku, na který odkazuje v napadeném rozhodnutí i žalovaná, ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 115/2016-40, vyslovil Nejvyšší správní soudu názor, že „případný nárok stěžovatelky na prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je potom odvozen právě od pobytového oprávnění jejího manžela. Za této situace se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu, dle něhož účel pobytu stěžovatelka nespĺňuje již proto, že naopak právě její pobyt na území České republiky vede k rozdělení rodiny po většinu roku.“

19. Rovněž soudy nižších stupňů se obdobnou otázkou zabývaly a např. Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 30 A 141/2015-49, vyslovil, že „pobyt cizince, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s určitou osobou jakožto nositelem oprávnění ke sloučení rodiny (§42a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), je nerozlučně spjatý s existencí rodinné vazby k této osobě. Zanikne-li rodinná vazba takového cizince k dosavadnímu nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, přestává cizinec plnit účel pobytu, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny uděleno.“
20. Soud má za to, že zanikl účel, pro který byl žalobkyni dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen. Mezi žalobkyní a manželem již nejsou žádné vazby, nelze tudíž ani hovořit o jejich rozvíjení. Manžel žalobkyně navíc několik let odmítá s žalobkyní jakýkoliv kontakt a nikterak jí nepřispívá na živobytí, nemá zájem o obnovení společného soužití s žalobkyní na území České republiky a jejich manželství nelze označit jinak než jako pouhý formální svazek. Navíc, jestliže manžel žalobkyně jakožto nositel oprávnění ke sloučení rodiny, opustil území České republiky a svými dalšími kroky dal najevo, že se již v České republice nadále nechce zdržovat, ale pracuje a žije ve Spolkové republice Německo, pak je evidentní, že pobyt žalobkyně na území České republiky, která nenásledovala svého manžela (nositele oprávnění ke sloučení rodiny) do jeho nového místa pobytu ve Spolkové republice Německo, vede k rozdělení rodiny. Pakliže zanikl účel dlouhodobého pobytu, bylo povinností správních orgánů postupovat podle citovaného ust. § 46a odst. 2 zákona a povolení žalobkyni k dlouhodobému pobytu zrušit. Ke zrušení tohoto povolení by správní orgány nepřistoupily pouze tehdy, pokud by byl prokázán nepřiměřený dopad tohoto postupu do rodinného a soukromého života žalobkyně.
21. Podle § 174a zákona správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Ze správního spisu je zřejmé, že se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečným způsobem. Vzaly v úvahu, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné ekonomické ani kulturní

vazby, nikoho blízkého na území České republiky nemá, její sestra žije v Anglii, její rodiče a bratr žijí v zemi původu žalobkyně, tj. ve Vietnamské socialistické republice. Na základě těchto zjištění pak správní orgány dostatečně zdůvodnily, z jakého důvodu mají za to, že předmětným rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyni neváží k České republice ani pracovní vztahy, neboť na obživu získává prostředky brigádami, jak sama uvedla. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně ve správním řízení nenamítala nepřiměřenost rozhodnutí a ani v žalobě konkrétně neuváděla (kromě zcela obecného tvrzení, že se v České republice cítí být doma) jak negativně a současně nepřiměřeně ovlivní rozhodnutí správních orgánů její soukromý a rodinný život. Pokud žalobkyně až v žalobě uvedla, že má uzavřenu pracovní smlouvu, v níž má sjednaný pracovní poměr na dobu neurčitou, pak (bez ohledu na případnou relevanci tohoto tvrzení) soud připomíná, že při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k tomu srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve správním řízení žalobkyně touto skutečností neargumentovala, tudíž ani soud k ní nemohl přihlédnout.

23. Na tomto místě považuje soud za vhodné zdůraznit účel právní úpravy povolení k pobytu za účelem soužití rodiny dle zákona, jímž je právě ochrana rodinného života a optimalizace podmínek pro udržení rodinných vazeb. Z tohoto pohledu k narušení soukromého a rodinného života žalobkyně napadeným rozhodnutím z důvodů shora uvedených ani nemohlo dojít. Ani námitka žalobkyně o nedostatečném zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobkyně tudíž nebyla shledána důvodnou.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala. Proto bylo rozhodnuto, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. října 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)